

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. GAYAR

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Είχαμε περιπλανηθῆ μαζί με τὸ συνάδελφό μου, τὸν ὑπολοχαγὸ Λῶρ, μέσῃ σ' ἕνα δάσος τῆς Γουίνεζας ψάχνοντας ν' ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη τριῶν συντρόφων μας ποὺ εἶχαν χαθῆ λίγο πρὶν. Γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴ μεγάλη καιταγίδα ἀνεβήκαμε σὲ μιὰ καλύβα ἀπὸ κείνες ποὺ φτιάχνουν οἱ Ἰθαγενεῖς ἀπάνω στὰ δέντρα γιὰ νὰ τρωποῦν ἐκεῖ ἐν καιρῷ κινδύνου. Τὸ κατοφύγιό μας ἦταν κρυμμένο ἀπὸ λεπτὰ κενύρα καὶ φαινόταν πῶς θάπερτε χάμου ἀπὸ στιγμή εἰς στιγμή.

— Ἐρχονται νὰ μᾶς βοηθήσουν, φώναξε ξαφνα χαρούμενος. Νά, βλέπω ἕνα φῶς ἐκεῖ κάτω...

Κι' ἄληθινὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν δένδρων, ποὺ τᾶδερνε ὁ δυνατὸς ἀγέρας, ἔνα ὀδύνητο φῶς τρεμόβουνε κᾶθ' ὅσο. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ χάσαμε κι' ὄσπερα ξαφναίηκα κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας φωτίζοντας ἕνα φορετὸ ποὺ εἶχαν στοὺς ὤμους τὸν ἕνα λευκὸς κι' ἕνας Ἴνδός.

Κατεβήκαμε ἀμέσως ἀπ' τὸ δένδρο κι' ἀφοῦ βάλουμε τὶς ἀποσκευές μας μέσα στὸ φορετὸ βαναπήγαμε κουρασμένοι τὸ δρόμο ἀκολουθώντας τοὺς δύο ὄδηγους μας.

Ὁ λευκὸς ἦταν Ἄλοατος, ὅπως μᾶς εἶπε ἀργότερα καινοίσαμε ἀπερίγραπτη χαρὰ ποὺ ἀνεμάωσαμε σ' ἐκείνο τὸ ἔρμητο μέρος ἐνα συμπατριώτῃ μας. Ἦταν ἕνας δυνατὸς νέος καὶ φορούσε ὄχιχα χακί... Σὰ λίγο ἀκούσαμε πέρα τὸν ἴχο ἐνὸς κουνιγαιτικοῦ κέρατος.

Εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός μου ὁ Ρολάνδος, μᾶς εἶπε κατησυχαζόντάς μας ὁ σὸς τῆς μας. Τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ δειξῆ τὸ δρόμο, γιατί φοβάται μήπως χαθῶ σ' αὐτὸν τὸν παλιότοπο ποὺ περνούμε.

Ἀπὸ τὸ ὄρος ποὺ εἶχε πάρει ὁ νεαρὸς ὁ συντρόφος μου φαινόταν πῶς τὸν διασεβάδεε πολὺ ἀπὴ τῆ ἀνησυχία τοῦ ἀδερφοῦ του, μαζὶ με τὸν ὅποιον εἶχαν φέρει πρὶν ὅσο πολλά χρόνια ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ τώρα εἶχαν ἀνοίξει στὸ μέρος αὐτὸ δικὸ τους ἕνα ἐργοστάσιο κουνιστοῦ.

Ἀκούοντας ἐργοστάσιο, μᾶς πρόσθεσε γελώντας, μὴ νομίζετε πῶς θὰ βρῆτε κανένα μεγαλοκρεπὲς κτήριο, ἀλλὰ ἕνα ἀπὸ θ' ὀστῆγυ... Δὲ θὰ νὰ περάσετε καὶ τόσο καλὰ.

— Πάντα καλύτερα ἀπὸ τὸ δένδρο μας! φώναξε ὁ ὑπολοχαγὸς Λῶρ ποὺ δὲς τότε δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του.

Ἔκει με τὶς κουβέντες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε φτάσαμε στὸ κατάστημα τῶν δύο ἀδερφῶν, μιὰ ταπεινὴ καλύβα, ἴσου μᾶς περιμένε ὁ Ρολάνδος, ἕνας ψηλὸς ἀνταρῆ ἴσαμς πενήνεα χρόνῶν μὲ κατακόκκινο πρόσωπο ψημένο ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Μόλις εἶδε τις στολές μας ἡ δὴν τοῦ γέροντος ἀποίκου φωτίστηκε μὲ μιὰς καὶ μιὰ χαρῶμενη κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Μᾶς ἔμπασε ἀμέσως στὴν καλύβα καὶ μᾶς ἔδωσε στεγνωμένα ὄχιχα ν' ἀλλάξουμε.

Ὁ ὑπολοχαγός, εὐτυχισμένος ποὺ βρήκε ἕναν ἀνθρώπο ποὺ ἤξερε καλὰ τὸν τόπο καὶ μορῶδες νὰ μᾶς φανῆ χρήσιμος, τοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του, λέγοντάς του διὰ ἀναζητούσαμε τὸν ὑπολοχαγὸ Καραμπότ καὶ τοὺς ὑπάξιματικούς, οἱ ὅποιοι εἶχαν φθάσει γιὰ νὰ καταδιώξουν μιὰ συμμορία κι' ἐξαφανίστηκαν μ' ἕνα μυστηριώδη τρόπο σ' ἕνα μέρος ποὺ εἶνε γεμάτο λάσπες.

Τὴν ἡμέρα τῆς καταστροφῆς, ἐξακολουθήσαν, οἱ τρεῖς Γάλλοι συντρόφοί μας ἦσαν μαζί μ' ἕναν ὄδηγο μονάχα, ὁ ὅποιος δὲν βαναπήγαμε ἀπὸ τότε. Ἡ περιπολία ἀφοῦ περιπλανηθῆκε ἀσκοπία ψάχνοντας ἐπὶ δύο μέρες ἐπέστρεψε στὴν Καγιέννη. Καθὼς ἀκούσαμε ἀπὸ μερικὸς Ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι εἶνε γνωστοὶν ποῦν ἐξογκώνων τὰ πράματα καὶ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια, οἱ σύντροφοί μας συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς ληϊστές, πατάχτηκαν μέσω στὴν ἀφθονὴ λάσπη τοῦ μέρους ἐκείνου κι' ἐκεῖ βρήκαν οἰκτρότοπο θάνατο. Καποῖος Ἴνδος ποὺ πέσαμε ἀπὸ κει, εἶλας ὅτι εἶχε δὴ μερικὰ ὄχιχα γυρῶ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

— Δὲν τὸ πιστεύω τὸ τελευταῖο, ἔκαμε ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός, ἀλλὰ ὅσπεσο τὸ τέλος τὸν δὲν παύει νᾶναι τραγικὸ. Οἱ συντρόφοί σας ἔπισαν, φαίνεται, μέσα στις λάσπες τοῦ Γκουέ - ντε - Πάσκο! Ἔχετε ἀκούσει να μιλοῦν γι' αὐτὸ τὸ καταραμένο μονοπάτι;

— Νά, ἀλλὰ ὁ Καγιερὸς εἶχε μαζί του, ὅπως σὰς εἶπα, κι' ἕναν ὄδηγο, ὁ ὅποιος δὲν βαναπήγαμε. Τί ἀπογινε;

— Φαίνεται ὅτι κι' αὐτὸς ἐχάστηκε μαζί τους στὸ ἴδιο μέρος.

— Δὲ θὰ μποροῦμε να βγάλουμε ἀπὸ κει μέσα τὰ πτώματα;

— ῥῆσις ὁ ὑπολοχαγὸς με φωνὴ ποὺ ἔτρεψε ἀπ' τὴ μεγάλη συγκίνηση.

— Ἄν ἔβρατε, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἔσρα ὁ Ρολάνδος, τί πράμα εἶνε τὸ Γκουέ - ντε - Πάσκο, δὲ θὰ μὴ κάνει τὴν ἐρώτηση. Νὰ βγάλουμε τὰ πτώματα; Ἄν τρελλαθῆκατε καὶ θάληστε νὰ ρωκονομῶνευστε, ἐγὼ λυνόμενα νὰ σὰς συνοδεύω ὡς ἐκεῖ. Τὸ Γκουέ-ντε-Πάσκο δὲ δίνει ποτὲ πίσω τὰ θώματα του, ἀλλὰ διαρκῶς ζηταῖε κι' ἄλλα. Τὸ ὄνομά του στὴ γλώσσα τῶν Ἰθαγενῶν σημαίνει «μονοπάτι τοῦ θανάτου». Ὅποιος βάλει τὸ πόδι του στὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος, εἶνε χαμένος. Τὸ σῶμα του βυθίζεται

χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.
Ἔνα μόνο μέσο σωτηρίας ὑπάρχει: Νὰ ξεπλωθῆ κανεὶς ἀνάσκαλα. Ἀλλὰ κι' ἔτσι μονάχα ἔνας στοὺς χίλιους γλυτώνει! Ὅσο γιὰ μένα, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐν κινημὶ φορὰ ἀναγκασιῶν νὰ περάσω ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μονοπάτι, θάχω πάρει μαζί μου τὸ πιστόλι.

Τὰ λόγια αὐτὰ, με τὸν τόνο ποὺ εἰκόθησαν, ἐπροξένησαν μεγάλη ἐντύπωση σ' ἐμένα καὶ σὸν ὑπολοχαγόν.

— Ἐ, λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, μᾶς εἶπε ὁ γέρο Ρολάνδος, σκοπεῖστε νὰ γράψετε τὰ πτώματα ἀπὸ κει μέσα;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκριθῆκα ἐγὼ, βλέποντάς τὸν σύντροφό μου νὰ διατάξῃ Ὅσπεσο θὰ ἐπισημοῦσαμε, με τὴ δικῆ σας τὴ βήθημα ἐννοεῖται, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ταφο τοὺς καὶ νὰ πάρουμε κει γιὰ ἀνάμνησή τους.

— Ἔστω, εἶπεν ὄσπερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψη ὁ φιλόξενος συμπατριώτης μας. Μαντεύω διὰς διὰ θ.ι. κινδυνεύετε ἐκεῖ κάτω κι' ἔχω λαθῆνον νὰ σὰς προφυλάξω ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σὰς πῶ διὰ δὲν εἶνε βεβαίον ἂν θὰ κατορθώσουμε νὰ φτίσουμε ὡς τὸ τραγικὸ μέρος ποὺ χάθηκα. Γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουμε ἐξάλλου αὐτὴ τὴν ἀποπειρά, πρέπει νὰ μὴ δώσετε ἀπόλυτη ἐξουσία, δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου σὰ νὰ ποῦμε... Καταλαβαίνετε;

— Σὰς δίνουμε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μας, φώναξε ἀνεπόμενος ὁ ὑπολοχαγὸς Λῶρ.

Ἀφοῦ μείναμε σύμφωνα οἱ ὅλα πέσαμε νὰ κοιμηθῶμε γιὰ νὰ ξεπνύσουμε χωρὶς ἄλλο πρῶτ.

Μόλις ἐξημέρωσε ξεκινήσαμε μαζί με τὸν Ἴνδόν, ποὺ τὸν ἔλεγαν Κουράκα καὶ ὁ ὅποιος θὰ χρῆσιμευεν ὡς ὄδηγός ὄλων μας, σ' αὐτὴ τὴν ἐπικινδυνὴ ἐκδρομῇ.

Ὁ γέρο-Ἄλοατος φαινόταν ορεφτικὸς σὰν νὰ τὸν ἐβάραινε κᾶποιο κᾶνὸ προαίσθημα. Ὁ ἀδερφός του, ὁ τόσο χαρούμενος ἄλλοτε, ἦταν κι' αὐτὸς τώρα συλλογιόμενος.

Ὅταν πλησιάσαμε στὸ μέρος τῆς καταστροφῆς με σφιγμένη τὴν καρδιά κυττάσαμε νὰ ἴδουμε τίποτε, ἀλλὰ κανένα λείψανο ἀπ' τοῦ, χαμένους συντρόφους μας δὲ διακρίναμε.

Ὁ Κουράκα ψιθύρισε τότε μερικὲς λέξεις στὸ Ρολάνδον κι' ἐκείνος γύρισε καὶ μᾶς εἶπε:

— Μπορεῖτε τώρα νὰ προχωρήσετε. Ὁ Κουράκα κι' ὁ ἀδερφός μου θὰ πηγαινοῦν μπροστὰ γιὰ νὰ σὰς δείξουν τὰ σημεῖα δπου θὰ πατάτε. Ἔνα δυο λεπτὰ θὰ διατρέξετε σοβαρὸν κίνδυνο, ἀλλὰ ν' ἀκολουθεῖτε αὐτούς καὶ πρὸ παντὸς προσέχετε νὰ μὴ σταματήσετε καὶ νὰ μὴ γυρίσετε πίσω. Ἐπίσης κυττάτε νὰ ἀρκαῖσετε γρήγορα κανένα ἐνθῆμο τῶν χαμένων συντρόφων σας. Κι' ἐγὼ ἀκόμα θὰ προσπαθῶ με κᾶθε τρόπο νὰ ἱκανοποιήσω αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία σας.

Μόλις τελειώσε ξεκινήσαμε ὄλοι μαζί.

Ἐγὼ ἤλουν προτελεσταῖος καὶ βρισκόμενον ἀνάμεσα ἀπ' τὸν ὑπολοχαγὸ Λῶρ καὶ τὸ γέρο-Ρολάνδον, ὁ ὅποιος ἔρχεται τελευταῖος ἀπ' ὄλους. Προχωρούσαμε σιωπηλοὶ καπνώντας με μεγάλη προφύλαξη.

Ἄφρανα τὸ πόδι μου βυθίστηκε λίγο κι' αἰσθηθῆκα μιὰ σύντομη ἀγωνία. Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδα νὰ προ-

βλέπων μέσα ἀπὸ τὴ λάσπη μιὰ στρατιωτικὴ περισκεραλία καὶ κει κῶκκαλα ἐσπρισμαμένα, ἕνα ὄσραο χέρι ἴσου, τὸ μόνο ποὺ ἀπέμεινε ἀπὸ τοὺς ἀστυχιμένους συντρόφους μου. Ἐκείλας τὰ μάτια μου καὶ μιὰ ἀνατριχίλα πρὸς ἀπ' ὄλο τὸ κορμὶ μου. Ἐντωμεταξὺ ὁ Κουράκα, ὁ ἀδερφός τοῦ Ρολάνδου κι' ὁ ὑπολοχαγὸς Λῶρ εἶχαν περάσει πρὶν τὸ ἐπικίνδυνον στενω καὶ βρισκόνταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ μονοπατιοῦ. Ἐγὼ τοὺς ἐκῆντα ὄμιες ἀκούσα ἕνα θλιβερό ἐσφραγῆν, ὄσπερα κατὶ τι ποὺ βούλιαξε κι' εἶδα τὸ πρόσωπο τῶν συντρόφων μου νὰ συσπάτῃ τὸν τραγικόν.

Γύρισα πίσω κι' ἔμεινα καρφωμένος στον τόπο μου νὰ φριχτὸ θέαμα ποὺ ἀνεκρούσα. Μπροστὰ στα μάτια μου, στὴ μέση τοῦ μονοπατιοῦ, ὁ γέρο-Ρολάνδος βυθίζονταν ἀργὰ μέσα στὴ λάσπη, ἡ ὅποια τὸν εἶχε σκεπασίει ἴσαμς τῶν ὄμιες.

Τί εἶχε συμβῆ; Φαίνεται ὅτι παρκατίστηκε ἡ μάλλον θέλησε ν' ἀρπάξῃ κανένα ἀπὸ τὰ καταραμένα ἐκείνα κειμήλια ποὺ ζητούσαμε...

Βλέποντάς μας ὁ ἀστυχιμένος, ἐμένα καὶ τὸν ὑπολοχαγόν, νὰ πλησιάζουμε πρὸς τὸ μέρος του—γιατί ὁ Κουράκα μὲ μεγάλη δυσκολία κρατοῦσε σφιχτὰ στ' ἀσπλευνία τὸν χερτὸν ἀδερφοῦ του ποὺ ζήτησε νὰ ξεφυρῆ ἀπὸ τὸν ὀδηγὸν καὶ νὰ πηδήσῃ μες στις λάσπες νὰ τὸν σώσῃ, κόντηνος θλιβερὰ τὸ κεφάλι του, ἐνὸς στὸ πρόσωπο τοῦ ἦταν ἰσχυραφωμένη μιὰ τρομερὴ ἀπόγνωση:

— Μὴν πλησιάζετε, μᾶς φώναξε. Ἐσεῖς πηγαινέτε νὰ κρατήσετε τὸν ἀδερφοῦ μου καὶ σταίτατε μὸν ἐδῶ τὸν Κουράκα!

Ἐκράμαμε ὄπως μᾶς εἶπε κι' ὁ Ἴνδός πληρώσαν ἀμέσως τὸν κῶριό του, τοῦ ὁποῖου μὴν τὸ κεφάλι ἐξείχε τώρα ἀπὸ τὴ λάσπη.

— Ρίξε, σὸς λέω! ὀδρλιαξε πένθημό ὁ ἐτομοθάναςος. Σ' αὐτὴ τὴν κραυγὴ ὁ ἀδερφός του, ποὺ μὲ μεγάλο κῶπο τὸν συγκρατοῦ-

Σφύγγε ἀπὸ τὰ χέρια μας κι' ἔτρεξε...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Δι' αστήρια ἄλη-ἄν και κακοῦργαν

Μερικοὶ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ οἱ ὅποιοι ἔκαναν τελευταίως μιά περιόδου ἐπὶ τὴν Πολωνίαν καὶ ἐπὶ τὴν Ρωσίαν γὰρ νὰ ἴδουν πᾶς λειτουργοὺν ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία, ἀνεκτίθησαν μάλιστα ἐγγύρουν ἐπὶ τὴν Ἀμερικήν δεῖ, ἐπὶ τὴν Πολωνίαν ὅσο καὶ ἐπὶ τὴν Ρωσίαν λειτουργοὶν ἀπὸ κριοῦ μυστικὰ «δικαστήρια Ἐγγληματιδῶν» σὲ ὅποια δικασταὶ ἐπὶ οἱ χειρότεροι κακοῦργοι ἐκάστου τόπου. Οἱ δικασταὶ αὐτοὶ δικάζουν φυσικὰ τοὺς κακοῦργους συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι ἢ πορνεῖται ἀπὸ μυστικὰ καριέρας συμμορίας, ἢ δὲν ἐπέλεον τὸς διαταγὰς ποὺ λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου στυγρῶς ὁρμήως τῆς Βασσοβίας βρόθηκε ἐπιποθάντως κάποιος Πολωνὸς διδάσκαλος: ἔγγληματίας, ὁ Λέων Μόθου, ὁ ἐπανομαζόμενος «βασιλεὺς τῶν Πολωνῶν Ἀπάχηδων».

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν περιεργάζονταν τὸν ἔβησαν πᾶς βρόθηκε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τοὺς ἔζησαν νὰ καταγγείλῃ τοὺς φρονεῖς του. Ὁ Λέων Μόθου δὴμος ἀρνήθηκε. Ἐν τέλει φιλολόγησε οὖν τὸν ἐλχν χυπήσει ἄλλοι συναδέλφοι του ἐκτελούντες κανονικὴ ἀπόφασιν τοῦ «δικαστηρίου τῶν Ἀπάχηδων τῆς Ἀρσοβίας», τὸ ὅποιον ἐπειτα ἀπὸ μιὰ τακτικὴ ἀποδεικτικὴ διαδικασίαν τὸν εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον, ἐπειδὴ εἶχε καταρροσθεῖ χόρημα τὰ ὅποια τοῦ εἶχαν παραδοθεῖ γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στοὺς Ἀπάχηδες ποὺ βρισκόντουσαν ἐπὶ φυλακῆς καὶ στὶς οἰκογενεῖς τους.

Ἄλλὰ ἐκεῖ ὅπου λειτουργοὺν με καταληκτικὴν ὀργάνωσιν καὶ τάξιν τὰ «δικαστήρια τῶν Ἐγγληματιδῶν» εἶνε ἡ Ρωσία. Ἡ χιλιάδες τῶν μικρῶν ἀλητοπαίδων ποὺ ἐνεργοὺν ὅλας τὶς κλοπὰς καὶ λαποδυσίας ἐξηκριβώθη δὲν ὑπακούουν εἰς κάποια μυστηριώδη ὀργάνωσιν καὶ διοικουμένη με σιδεραθὴν πειθαρχίαν ἀπὸ αὐτήν.

Ἐνα χαρακτηριστικὸν σχετικὸν γεγονός συνέβη τὸν περασμένον μῆνα μέσα σὸν κεντρικὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Μόσχας.

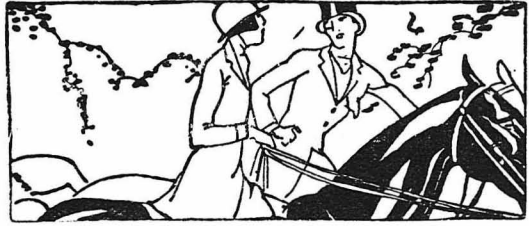
Μιά μέρα παρουσιάσθηκε σὸν κεντρικὸν σταθμὸν μιὰ ἐπιτροπὴ μικρῶν ἀλητοπαίδων, ἡ ὅποια τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιτρέψῃ σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς συναδέλφους των νὰ κοιμῶνται μέσα στὰ ἄδεια φορητὰ βαγόνια ποὺ βρισκόνταν σὸν σταθμὸν. Ὁ σταθμάρχης στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε ἐπειδὴ κοντὰ στὰ ἄδεια βαγόνια βρισκόνταν καὶ γεμάτα με ἐμ-ορροματὰ καὶ ἐφοβετο μήπως διαπορροσθῶν κλοπῆς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀλητοπαίδων τοῦ εἰδήλωσεν δὲν εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους του, ὅσοις χεῖντες μάλιστα οὖν εἶναι ὅσον θὰ κοιμῶνταν ἀπὸ αὐτὰ βαγόνια ἄλλως λαποδύτης δὲν θὰ πολυμοίσει νὰ κλέψῃ ἐμπορεύματα. Ὁ σταθμάρχης ἐπεισθη κατόπιν τῆς δηλώσεως αὐτῆς καὶ ἔδωσε τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ ζήτησαν τὰ ἀλητοπαίδια.

Πράγματι δὲ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν δὲν ἐσημειώθη καμμιά κλοπὴ σὸν σταθμὸν. Βαφνικὰ ὅμως μιὰ μέρα εἰσέβηεν ἀπὸ κάποιον βαγόνιον ἓνα κιβώτιο με ἐμπορεύματα. Ὁ σταθμάρχης ἐφρόναξε τότε τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀλητιῶν, ὁ ὅποιος τοῦ δήλωσε οὖν τὸ κλεμνὸν κιβώτιο θὰ βρεθῆ καὶ οὖν ἐκείνος ποὺ εἶχε διαπραξῆ τὴν κλοπὴν θὰ τιμωρηθῆ πραγματικὰ. Καὶ ἐκράτησε τὴν ὑποσχέσιν του. Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀλητες ἄρχισαν συστηματικῶς ἔρουντες καὶ σὲ λίγες ἡμέρας βόηκων τὸ κιβώτιο καὶ τὸν κλέφτην. Ἐπέστρεψαν ἄμέσως τὸ κιβώτιο σὸν σταθμάρχην καὶ ἐπειτα συνεισέτασαν μεταξὺ τους τακτικὸν δικαστήριον, τὸ ὅποιο καταδίκασεν τὸν κλέφτην εἰς θάνατον. Ἡ ἡμέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐκτελοῦσαν τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν ἐκράτηθησαν διὰ λόγους προνοίας μυστικὰ.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρας ὁ μικρὸς κλέφτης βρεθῆκε πύργωται γενορὸς σὲ κάποιον δρόμον τῆς Μόσχας!...

σας ὡς τότε, καταβάλλοντες, ὅλη τὴ δύναμίν τον, μὰς ἔβρα- γε ἀπ' τὰ χέρια κ' ἔτρεξε νὰ γλυτώσῃ τον ἀδερφόν του. Μὰ δὲν ἔμορψε νὰ τὸν βοηθήσῃ καθόλου. καὶ τότε κλαίγοντας, οὐφλιασόντας, ἀπὸ ἀπελπίσιν, τράβηξε τὸ πιστόλι τον, σημάδων τὸν ἀδερφόν του, τοῦβριζε καὶ μὲν σκεπτομας γὰρ νὰ τον ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ μαστίγιόν τῆς Λάμπης!...

H. Gayar

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά μέρα ποὺ χιονίζε, ὁ Ναθάν μπαίνει μέσα σ' ἓνα ἐστιατό- ριον καὶ ἀφίνει τὴν πόρτα ἀνοικτῇ.

— Ἐ! Σὺ, κεικάται τὸ φωνάζουν. Κλείσε τὴν πόρτα!...Δὲ βλέπεις τί κριο κανε ἔξω!

— Κιλά, ἀπαντᾷ με ἐκκλητῇ ὁ Ναθάν καὶ νομίζετε ἀν τὴν κλει- σω τὴν πόρτα, θὰ κἀνῃ...λιγότερο κριο ἔξω!...

Ὁ Χιρς καὶ ὁ Μεντελέ, δύο γέροι ἔφρατοι, πηγαίνουν με τὸν σιδηροδρόμον στὴν Μόσχα γιὰ ἐποθέσεις τους. Ἐξαφνα ὅμως, τῆ στιγμῇ ποὺ μολὶς ἀρχίζει νὰ τοὺς παίρῃ ὁ ἔπνος ἀκούν ἓνα ἄγριο ποόσταγμα.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Συγγρόνος δὲ, ἀντικρίθουν δέκα ληστὰς με τὰ πιστόλια γυρι- σμένα ἀπειλητικὸν ἐπάνω τους.

Ὅλοι οἱ παθεστικὰ πετάγονται ὀρθοὶ καὶ σηκώνουν τὰ χέρια. Οἱ λησταὶ δὲν φαίνονται ν' ἀσπεύονται...Ὁ Χιρς τρέμει σὺν φύλλο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μεντελέ, δὲν πηγαίνει πίσω...Μὲ φωνὴ πινυ- μένη ἀπὸ τὸν φόβον, κατορθώνει νὰ πῇ.

— Κρύβε ἀρχηγῆ, μισοῦ νὰ κατεβάσω τὰ χέρια μου;...Πάσχω, βέρεϊς...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν οἶχται μιὰ ματιὰ στὸν γέρον ἔφρατον, καὶ βρισκόντας τον ἀκίνδυνον τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κατεβάσῃ τὰ χέρια. Ὁ Μεντελέ βγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του χιλία ρούβλια καὶ γορζιόντας πρὸς τὸν Χιρς:

— Σοὺ χρωστῶ χιλία ρούβλια, τοὺ λέει. Νά, πάρτα!...

Μιά μέρα ποὺ ὁ Μέγας Ναπολέων βρισκόνταν σὲ μιὰ πόλιν τῆς Λιθουανίας, συνήνησε σὸν δρόμον ἓναν γέρον ἔφρατον με σεβα- σμιωτάτη μορφή, ὁ ὅποιος τοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον.

— Πᾶς σὲ λένε; τὸν ἐρώτησε.

— Μαθού!...Καὶ σένα;

— Ἐμένα; Ναπολέοντα...Τὶ δουλεῖα κάνεις;

— Ἀσκαλάς τῶν Ἰερῶν. Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ πολεμῶ...Ἄκουσε, Μαθού! Ἐγὼ ἀκούομαι πᾶς ἄλλοι οἱ ἔφρατοι εἶνε σοφοὶ. Μισορεῖς, λοιπὸν, νὰ μου πῆς, χωρίς νὰ κομπιάσῃς ὅμως, τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας τοῦ Ἀβραάμ!...Βλέπεις ἀπὸ τὰ πέσσερα χιλιάρικα ποὺ ἔχω σὸν πορτοφόλι μου;...

— Ἐ, ἀν ἀπάντησῃς ὀρθῶ, θὰ σοὺ δώσω τὰ δύο.

Ὁ γέρον, χωρίς δισταγμὸν ἀπάντησε τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ ζήτησαν.

— Μισοῦ! τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἀυτοκράτωρ. Ἰδοὺ, πάρε τις δύο χιλιάδες φράγκα. Εἶσαι πραγματικὸς σοφός. Χαῖρος!

Ὁ Ναπολέων ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ...Ὁ γέρον ὅμως τὸν σταματᾷ.

— Ναπολέων! τοῦ λέει ἐπιτακτικὰ. Ἄκουσε δῶ!...

— Τὶ τρέχεις;...

— Ἰδοὺ: Τώρα εἰσθετα ἴσοι. Ὁ καθένας μας ἔχει ἀπὸ δύο χιλιάδες φράγκα. Δέξουαι λοιπὸν, νὰ σοὺ ὑποβάλω κ' ἐγὼ μιὰ ἐρώτησιν καὶ ἂν μὲν μὸς ἀπάντησῃς ὀρθῶ θὰ σοὺ ἐπιστρέψω τὰ δύο χιλιάρικα, ἂν ὅμως χάσῃς θὰ μὸς δώσῃς τις ὀπολοίπες δύο χιλιάδες τοῦ πορτοφολιοῦ σου!...

— Ἐστω, λέγε.

— Προηγουμένως, με ρώτη- σες γιὰ κἀτι ποὺ ἀνάγεται στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ἐγὼ θὰ σε ρωτήσω γιὰ κἀτι ἐν- τελὸς σύγχρονον, γιὰ κἀτι ἐδω- λο. Δέξουαι;

— Ἐμπρός! Λίγες γογγύρα!

— Πες μου τὸ ὄνομα... τῆς μητέρας μου!

Ὁ Ναπολέων χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀποκριθῆκε:

— Κερδισὸς Μαθού! Ἰδοὺ, πάρε καὶ τὰ ὑπόλοιπα!...

— Ὡστε κατορθώθηκε νὰ κερδίσετε τὸ φρομ σὰς ἀπὸ τὴν πέντα σας μόνο;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποὺ γράφετε;

— Μά...σὸν πατέρα μου!...

Ὁ Κατεφυγμένος

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΧΑΡΑ ΣΑΣ ΑΝΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΟΤΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΡΟΥΜΑΝΟΕΛΛΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΠΑΝΑΪΤ ΙΣΤΡΑΤΙ

Τοῦ ὁποῖου ἡ ἀφιξὴ στὴν Ἑλλάδα τῶσον ἐπροκάλεσε θόρυβον, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δώσῃ πληρῆ τῆς «Οἰκονομίας» καὶ σὸ «Μπούκετο» ἓνα νέο, ἐντελὸς πρωτότυπον καὶ ἐντελὸς ἀδημο- σιευτὸ ἔργον του, τὴν

“ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ’ ΛΕΩΝΙΔΑ,”

Τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ, σὸ ὅποιο ἡ συγγραφεὺς περιγράφει τὰ πρῶ- τὰ τὸν βηματὰ σὴ ζωῇ, εἶνε ἀκόσμητα τῆς αὐτομιογραφίας του, ἡ ὅποια προκεταί νὰ ἐκδοθῇ προσεχέστατα σὸ Παρ.οι εἰς πολυ- εἰσὴν ἔκδοσιν. Πρωτικαί περι αληθινοῦ ἀριστουγεννηματοῦ, τὸ ὅ- ποιον ἡ μετάφρασις συνοδευσμένη, ἀπὸ ἀνεκδότου ἐς φωτογραφίας καὶ σκίτσα τοῦ Ἰστρατι, θ' ἀρχίσῃ ἀπο τοῦ προσεχέως φύλλου, ἀναπεθεῖσα εἰς τὸν λόγιον κ. Μήτσον Παπανικολάου.